

UN CASTELLER COM CAL

Es despertà de sobte, amb les campanes de Santa Maria rebotint dins del seu cap. Potser no havia estat una bona pensada organitzar el sopar de soca justament la nit abans de la diada de festa major. És clar que potser el problema era ell mateix, que s'apuntava a un bombardeig. Es va llevar penosament però alhora decididament, tenia prou motius per fer-ho: l'esmorzar de forquilla al local de la Colla, amb un programa d'allò més engrescador: peus de porc, seques amb botifarra, i altres viandes, tot convenientment regat, per tal de proveir-se de les energies necessàries per a afrontar una jornada castellera de gala. Calia afanyar-se per a no fer tard i poder ocupar un lloc estratègic a la taula, així que es va vestir d'una revolada, va agafar la faixa, com sempre feta un manyoc, i va marxar saltant els graons de dos en dos.

L'Andreu seia finalment davant la taula parada. Un esmorzar energètic, una perfecta combinació de calories, hidrats de carboni i proteïnes disposada damunt de les tovalles de fil blaves. Calia tenir cura de tots els detalls, perquè el repte era molt gran i no podia defraudar els companys ni el cap de colla, que havia dipositat en ell la responsabilitat de parar en el lloc clau el primer castell de 9 que intentaven els Xiquets de Vilafiga en la seva història. I és que, perquè no faltés de res, els Castellans de Vilafiga també havien anunciat per a la festa major el seu primer intent de 3 de 9 amb folre, i si s'ha de jutjar pels comentaris que circulaven, els assajos els havien sortit rodons. Encara sort que el sorteig havia estat de part dels Xiquets, que obririen plaça... Concentració, aquesta era la paraula clau, rumiava l'Esteve mentre espolsava les engrunes del tovalló delicadament sobre el cubell d'escombraries. El que calia era, sobretot, tranquil·litat i concentració. Encara amb el batí posat, s'assegué al sofà i engegà amb el comandament l'equip de música. Les notes de la rapsòdia hongaresa número 2 de Liszt varen inundar la sala d'estar abans l'Esteve no tingués temps de tancar els ulls.

Ecurava la cervesa assegut a la barra del bar del local, repassant amb els companys de la "Penya Colesterol" el calendari de properes activitats: l'esmorzar a mar a cala Ferotge, el partit de futbol amb els Nois de Casesnoves, i la pujada a la Punta Negra, entre les més destacades, i tot a veu de crit per vèncer els grallers, que ja havien començat a afinar els instruments. Encara no s'havien posat d'acord sobre la propera pel·lícula que s'havia de projectar al local quan, a un moviment de cap d'en Gabi, el cap de grallers, el 'Gener' va esclatar i va omplir el local, per a sortir de seguida porta enfora cap al carrer: començava la cercavila que havia de dur els Xiquets pels estrets carrerons de la vila antiga, on els timbals tronaven i les gralles es feien valer, sota els balcons plens de gent encuriosida, fins a la plaga de la vila.

Tocaven les dotze en el campanar de Santa Maria mentre, sota els porxos de l'Ajuntament, l'Esteve s'enroscava a la cintura la faixa impecablement planxada. Havia arribat a la plaga de la vila un quart d'hora abans, trencant per carrerons solitaris del barri antic, a fi i efecte d'evitar trobar-se amb ningú que pogués destorbar el seu perfecte estat mental, ideal per a afrontar el gran repte. Tot i així, sempre acabava trobant un o un altre que insistien a establir una conversa, que anava indefectiblement a parar al voltant, i és clar! de la diada, dels castells que farien. "Estàs bé, Esteve?", "tranquil, tranquil", li solien dir mentre li colpejaven les espatlles suaument, com temorosos que pogués trencar-se en qualsevol moment i els deixés sense castell. Bé, més que conversa hauríem de dir monòleg, perquè l'Esteve es limitava a fer que si amb el cap i a cuitar el pas com a principals mesures dissuasòries per a l'eventual companyia que, val a dir, sempre optava per abandonar.